

kunne føres en skarpere Kontrol med de enkelte Medlemmer. Det er imidlertid ikke det samme som, at man vil føre Kontrol med Kasserne. Jeg har det Indtryk, at i Virkeligheden er alle enige om, at det var ønskeligt, at der blev ført den skarpest mulige Kontrol med Medlemmerne. I øvrigt kan det jo ikke nægtes, at der bestaar et ejendommeligt Forhold for Arbejdsløshedskassernes Vedkommende, hvad man vistnok ikke kender fra nogen anden offentlig Institution, der nyder Statsstøtte, idet Kasserne, om jeg saa maa sige, kontrollerer sig selv, d. v. s. at der er det samme Forhold — jeg tror, det er nævnt saaledes en Gang i Kommissionen, men det har maaske ikke faaet Udtryk i Betænkningen — som hvis man sagde til en Kasserer: du skal føre Kontrol med, at din Kasse stemmer. Det vilde man som Regel ikke føle sig tilfreds med, men man vilde i alle Forhold forlange, at det var en anden end netop Kassereren, der kontrollerede, om Kassen stemte. Saa nægtes kan det jo ikke, at der er noget i den Betragtning, at naar der Gang paa Gang i Loven er henlagt under Arbejdsløshedsnævnets Afgørelse saa det ene, saa det andet for Arbejdsløshedskasserne, Statskassen og Samfundet ret betydelige Spørgsmaal, kan der med nogen Ret rejses Kritik derimod, dog nu mindre Kritik end tidligere, efter at Rigsdagen har faaet besat 4 Medlemspladser af de 10 i Arbejdsløshedsnævnet. Det er et Spørgsmaal, som jeg, fordi det er fremdraget af Ordføreren for Socialdemokratiet, ganske vist har villet nævne, ikke fordi jeg mener, at vi ved Behandlingen af en Lejlighedslov skal søge at faa rettet en af de Bestemmelser i Loven af 8. April 1914, som jeg regner til de fundamentale. Men der har heller ikke, saa vidt jeg ved, fra nogen Side i Kommissionen været noget fremme om, at man, som det ærede 8de Medlem for Hovedstaden sagde, vilde have, at nu skulde Arbejdsanvisningen kontrollere Kasserens Kontrol. Og det er endnu mindre rigtigt, — og det er navnlig det, jeg vil fremhæve, at der hos Arbejdsanvisningsdirektoratet skulde være noget Ønske om at kontrollere Kasserens Kontrol. Vi i Arbejdsanvisningsdirektoratet glæder os mange Gange over, at vi ikke har nogen Kontrol at føre, hverken med Kasserne eller med de enkelte Medlemmer, for det er saa sandt ikke noget behageligt Hverv at have. Men vi har i Direktoratet erklæret os villige til efter bedste Evne overalt, hvor det ønskes, at søge at tilvejebringe allé de Oplysninger, som maatte

ønskes af dem, der skal føre Kontrollen og træffe Afgørelsen. Men det er noget helt andet end at have noget Ønske om selv at kontrollere, og jeg kan ikke nægte, at det har forbavset mig Gang paa Gang ikke alene under Kommissionsarbejdet, men ogsaa ellers i min Virksomhed at støde paa dette, at man ligesom er lidt ked af, at den offentlige Arbejdsanvisning skaffer og efter Loven skal skaffe Oplysninger om en hel Del Forhold vedrørende Kasserens Kontrol, Oplysninger, som man var fri for, om jeg maa bruge det Udtryk, den Gang der ikke fandtes offentlig Arbejdsanvisning. Fra Kasserens Standpunkt burde man med Tilfredshed tage imod Arbejdsanvisningens Oplysninger, der kan siges at bidrage til, at man faar Misbrugene frem til offentlig Belysning og Afstraffelse. Men jeg lægger ikke Skjul paa, at der har været nogen Uvillie hos Kasserne overfor dette, at der saaledes nu skaffes Oplysninger. Jeg forstod saaledes det ærede 8de Medlem for Hovedstaden (Ivar Berendsen), at det, han specielt sigtede til, var det Forslag fra — skal jeg sige — Arbejdsanvisningsrepræsentanterne i Kommissionen, der tager Sigte paa, at Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse, skal, naar de bliver arbejdsløse, melde sig til det Arbejdsanvisningskontor, de hører under. Naar dette bestemte Forhold nævnes, er det en Misforstaaelse, at der heri skulde være noget Ønske om at føre Kontrol med Kasserens Kontrol. Nej, men man ønsker at have det saaledes, at det Materiale, det Menne-skemateriale, man arbejder med, skal være saa let tilgængeligt som muligt.

Det ærede 8de Medlem for Hovedstaden gjorde kortelig opmærksom paa, at der er truffet Overenskomst mellem Arbejdsløshedsnævnet og Arbejdsanvisningsdirektoratet vedrørende disses Samarbejde. Jeg maa maaske have Lov til at nævne et enkelt Forhold, nemlig det, at der af Arbejdsløshedskasse-Afdelingerne paa de Steder, hvor der er Arbejdsanvisningskontor, skal gives skriftlig Meddelelse ved Udfyldning af en Blanket, hvorved besvares forskellige Spørgsmaal om Arbejderens Navn, Alder, om han er gift eller ugift, og hvilken Branche han har indenfor det paagældende Fag, den Løn, han sædvanligvis har oppebaaret, og naar han er blevet arbejdsledig. Men det, at Arbejdsanvisningskontoret faar for hver enkelt, der bliver ledig, et saadant udfyldt Skema, er ikke det samme, som at den paagældende arbejdsledige selv møder paa Kontoret. Jeg har aldrig forstaaet den Uvillie,